

fd.

persoonlijk

'Ik zie altijd kansen. Kan niet bestaan niet bij mij'

'Ik doe alles op mijn gezonde verstand'

'Ik ben bang voor muizen. Als ik er een zie, slaak ik een ouderwetse damesgil'

'Stress gaat in mijn schouders zitten, ik zwem ze drie keer per week los'

Het was een pittig jaar voor Kunsthall-directeur **Emily Ansenk**. Na de kunstroof en een verbouwing opent het museum vandaag weer zijn deuren.

'Ik doe niet mee aan de onzindiscussie over trouw zijn aan Amsterdam of Rotterdam'

'Ik zou graag eens aan tafel willen zitten met Kurt Cobain, Picasso en Yves Saint Laurent'

'Ook al ben ik één meter tachtig, ik draag graag hoge hakken'

'Ik kan niet leven zonder kunst'

Emily Ansenk (43), directeur van de Kunsthal in Rotterdam, is blij. Vandaag gaat haar museum, na de kunstroof in 2012 en een verbouwing van zeven maanden, weer open.

Vandaag houdt u een housewarming voor de verbouwde Kunsthal. Wat is er veranderd? 'We hebben het gebouw verduurzaamd, een nieuwe entree gemaakt en in het café een betonnen bar van negen meter lang gebouwd. Daar gaan we geschiedenis mee schrijven. De renovatie kostte 6,3 miljoen euro. Ik zal met ons team in de deuropening staan om iedereen te begroeten. Omdat ik heel blij ben dat ik weer in de kunstsferen kom in plaats van bezig te moeten zijn met welke stekker waar komt te zitten.'

De Kunsthal was het eerste gebouw van Rem Koolhaas. Moest u voor elke spijker in de muur toestemming aan hem vragen? 'Nee hoor. Dat gerucht gaat, maar het is niet waar. Aanleiding voor de verbouwing is de energierekening die de pan uit rees. In 2005 betaalden we 100.000 euro, vier jaar later 256.000 euro.'

U opent met twee tentoonstellingen: 'S.H.O.E.S.' en 'De Tweede Wereldoorlog in honderd voorwerpen'. Een merkwaardige combinatie. 'Niets leukers dan dat fanatieke dames met een passie voor schoenen zich mengen met grootouders die hun kleinkinderen iets willen leren over de Tweede Wereldoorlog. Mijn missie is om een laagdrempelig instituut te zijn met brede programmering voor verschillende doelgroepen die elkaar in het gebouw ontmoeten.'

Houdt u zelf van schoenen? 'Ja. Ook al ben ik één meter tachtig, ik draag als het even kan hoge hakken. Het leuke van deze tentoonstelling is dat het publiek heeft meegeholpen om hem samen te stellen met het onlineproject kunsthalmaakmee.nl.'

De vorige directeur van de Kunsthal, Wim Pijbes, ging van Rotterdam naar het Rijksmuseum in Amsterdam. U bent geboren in Amsterdam en kwam naar Rotterdam. Even een plaagvraag. Welke stad ligt u het best? 'Ik kende Rotterdam niet goed, maar het is een leuke stad om in te wonen en te werken. Je krijgt hier meer woonmeters voor je geld en de faciliteiten zijn goed. Amsterdam heeft voor alles een wachtlijst, hier kun je zo aan de slag. En de horeca is "booming", de servicegerichtheid zichtbaar beter. Maar Amsterdam is met de Fyra maar 43 minuten rijden; ik kom er soms twee keer per dag. Ik doe niet mee aan die stedendiscussie.'

Wat ontroert u? 'Als mijn kinderen zeggen "Ik heb je gemist", raakt me dat. En ik ben laatst naar de Malevich-tentoonstelling geweest in het Stedelijk Museum. Al die werken die ik al decennialang in mijn hoofd meedraag, zag ik eindelijk bij elkaar.'

Wat is uw talent? 'Ik zie altijd kansen. Kan

Tekst: Karin Kuijpers | fotografie: Marie Cécile Thijs

De Kunsthal werd de afgelopen maanden voor 6,3 miljoen euro verbouwd. Maar de beroemde Matrix-stoelen van Gispén, die al sinds de opening 1992 het auditorium sieren, zijn gebleven.

Geboren: 9 mei 1970
Amsterdam

School: Gemeentelijk
Gymnasium
Hilversum

Studie: 1988-1989
Institut d'Etudes
Françaises pour
Etudiants Etrangers
(IEFEE) in Aix en
Provence

1989-1994
Kunstgeschiedenis
aan de Universiteit
Utrecht

Werk: 1996-2008
Directeur Frisia
Museum in
Spanbroek

2008-heden Directeur
Kunsthal Rotterdam

niet bestaat niet bij mij. En ik vind het leuk om mensen te enthousiasmeren. De Kunsthal is afhankelijk van wisselende partijen en verschillende dynamieken. Met elke tentoonstelling stappen we in een andere nieuwe wereld. Daar krijg ik inspiratie van.'

Waar bent u bang voor? 'Muizen. Als ik een muis zie, slaak ik een ouderwetse damesgil die heel lang aanhoudt. Ik heb op de Amsteldijk in Amsterdam gewoond en daar klommen ze zo de kerstboom in om de kransjes op te eten. Rrrr, doodeng!'

Aan een tafel van vier, wie zijn uw gasten? 'Picasso. Maar ik denk dat ik hem alleen maar zou aanstaren. Wat een totaalgenie. Om het voor hem interessant te maken, nodig ik Yves Saint Laurent uit, ook een klassieker. En ik vraag Nirvana-frontman Kurt Cobain voor als het gesprek stilvalt. Maar dat zal niet gebeuren. En ik zit erbij, ik kijk en luister.'

Wat is de grootste misvatting over u? 'Hm, lastige vraag. Dat het lijkt alsof ik altijd aan het werk ben? Dat idee heb ik zelf niet. Ja, ik werk veel, maar ik ga ook mee op excursie met de

“ Waar ik wakker van lig? Van de kunstroof natuurlijk ”

school van mijn kinderen. We hebben het thuis goed geregeld, ook omdat mijn man veel in het buitenland is. We hebben een au pair in huis. Elk jaar een ander meisje, altijd uit Zuid-Afrika.'

Wat ontspant u? 'Lezen voor het slapengaan. Ik ben nu bezig in *De zonderlinge avonturen van het geniale bommenmeisje* van Jonas Jonasson. Ik lees veel literatuur en biografieën, geen zelfhulp- of managementboeken, en over opvoeden lees ik ook niet. Dat zou ik misschien wel moeten doen, haha. Ik doe alles op mijn gezonde verstand.'

Waar ligt u wakker van? 'Dat is een inkoppertje. Van de kunstroof natuurlijk. Iedereen was aangeslagen, maar we hadden nauwelijks tijd om het te verwerken want we vierden een maand later ons twintigjarig bestaan. We waren bezig met de tentoonstelling over Jean Paul Gaultier en met de verbouwing, een opstapeling van intensieve projecten. Door die roof zijn de verbouwingsplannen wel versneld, dat is er gunstig aan. Nu zijn we bezig met de toekomst en kunnen we weer met nieuwe spirit beginnen.'

Leeft u gezond? 'Dat probeer ik, maar ik ben niet zo'n heel matig mens. Als ik stress heb, gaat alles in mijn schouders zitten, dus die zwem ik los. Drie keer per week een halfuur. Vijftien baantjes borstcrawl, vijftien baantjes rugcrawl, de rest schoolslag tot het halfuur om is. Alleen maar schoolslag vind ik te luf.'

Stel u bent morgen alles kwijt, wat doet u? 'Ik zou toch weer in de kunstwereld terecht komen. Ik kan me een leven zonder kunst niet voorstellen.'

Waarvoor schaamt u zich? 'Als ik mezelf terugzie op een foto of op tv. Dan denk ik: wat een rimpelhoofd, wat doet die kwab daar, en wat beweeg ik raar met mijn mond. Ouder worden is heerlijk, maar rimpel- en lijftechnisch is het vervelend. Maar ja, ik doe er ondertussen niets aan.'

Wat was een bepalend moment in uw leven? 'Mijn ouders sleurden ons nogal dwangmatig langs alle kerken en kathedralen in Europa. Toen ik 14 was, kwamen we in Ronchamp in het witte kapelletje van Le Corbusier terecht. Het zonlicht scheen door het glas in lood, het was zo mooi. Ik dacht: ik wil iets met kunst. Ik ben mijn ouders er nog altijd dankbaar voor.'

Bent u bang voor de dood? 'Ja. Als ik morgen omval, krijgen mijn kinderen daar toch een tik van mee. Maar ik ga nog niet, ik heb nog veel te veel te doen.'